Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ἡ Τζάκυ δίνει ἰσόβια ὑπόσχεση

ΑΦΗΓΗΜΑ ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΝ ΕΙΔΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

102ον

ΑΣ ΑΦΗΣΩΜΕ τώρα τὴν ἔρευνα τῆς δολοφονίας, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ ἀντικείμενον τῆς ἐπικαιρότητος, γιὰ νὰ γυρίσωμε στὸ φοβερὸ δρᾶμα, ποὺ ὑπῆρξε ἡ δολοφονία.

Ὁ Τζὼν Φιτζέραλντ Κέννεντυ ἔπαθε κάτω ἀπὸ δολοφονικὰ πλήγματα 98 χρόνια μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Ἀβραὰμ Λίνκολν, 82 χρόνια μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Τζέημς Γκάρφιλντ, 62 χρόνια μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Μὰκ Κίνλεϋ. Τέταρτος πρόεδρος, ποὺ ἐπλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων γιὰ ἕνα κόσμο δίχως μῖσος...

Οἱ σφαῖρες τοῦ Ντάλλας ἀκούσθηκαν σ' ὅλον τὸν κόσμο, σὰν ἀπαίσια ὑπόμνηση, ὅτι οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ εἶναι πάντα δυνατὲς καὶ παραμονεύουν γιὰ νὰ πλήξουν. Καὶ ἔπληξαν τὸν πιὸ καλό, τὸν πιὸ ἀκριβὸ πρόμαχο τῆς φιλειρηνικῆς καὶ προοδευτικῆς ἀνθρωπότητος.

Πραγματικά, οἱ σφαῖρες τοῦ Ντάλλας δὲν ἐδολοφόνησαν μόνο τὸν πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔπληξαν καίρια τὸν ἀνθρώπινο πολιτισμὸ, σημάδεψαν τὶς ἠθικὲς ἀξίες τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ θῦμα δὲν ἦταν ὁόποιοσδήποτε πρόεδρος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους ἀρχηγοὺς κρατῶν, τοὺς ὁποίους ἀνεβάζουν στὸ προσκήνιο τὰ ἀνεξιχνίαστα καπρίτσια τῆς ἱστορίας ἢ τῶν περιστάσεων γιὰ νὰ καταταγοῦν εὐθὺς ἀμέσως στὰ ἀμετάκλητα καὶ τελεσίδικα ἀρχεῖα τῆς ἀνωνυμίας.

Ὁ Κέννεντυ εἶναι ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ δράματος ποὺ συνεχίζεται νὰ παίζεται σ' ὁλόκληρο τὸν αἰῶνα μας, ἕνας ἥρως τραγικοῦ κορυφώματος.

Ἀνδρώθηκε στὸν Β΄ καὶ φονικώτερο πόλεμο τῆς ἱστορίας, πολέμησε, βρέθηκε ναυαγὸς στὶς σκοτεινὲς θάλασσες τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἔδειξε θάρρος, συνείδηση τοῦ καθήκοντος καὶ ἔσωσε μὲ αὐτοθυσία τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους του. Ὕστερα τὰ μάτια του θαμπώθηκαν ἀπὸ τὸ μανιτάρι τῆς Χιροσίμα. Εἶχε γιὰ ἰδανικό του ἕναν ἄλλον ἥρωα τοῦ πολέμου — τὸν μεγαλύτερο ἀδελφό του — καὶ ἤθελε νὰ τοῦ μοιάση. Αὐτὲς οἱ ὀδυνηρὲς ἐμπειρίες σφράγισαν τὴν ζωή του. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπισθῆ μὲ θάρρος τὴν Εἰρήνη.

Ὁ ἔφηβος μὲ τὸ πλατὺ χαμόγελο καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ζωὴ εἶχε τραφῆ μὲ τὴν παράδοση τοῦ ἀμερικανικοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ μελετοῦσε τὸ παράδειγμα τοῦ Λίνκολν, τοῦ Τζέφφερσον, τοῦ Ροῦζβελτ. Ἀπέκτησε τὴν σύγχρονη ἀνθρωπιστικὴ παιδεία στὸ Χάρβαρντ καὶ εἶδε ὅτι ἡ γνώση ἀποκτᾶ τὴν μεγίστη ἀξία της ὅταν τείνη νὰ συσπειρωθῆ σὲ ἕναν ἠθικὸ πυρῆνα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μετέχη ἐνεργητικὰ στὴν αἰώνια διελκυστίνδα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Ἡ εὐρωπαϊκὴ κληρονομία του λειτουργοῦσε στὸ μυαλό καὶ τὴν καρδιά του, ἀναμεμιγμένη μὲ τὸν ζωντανὸ παλμὸ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὁ Κέννεντυ κατάλαβε ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συνειδητῆς του ζωῆς ὅτι οἱ ἀξίες μετροῦνται στὸν κανόνα τῆς ἠθικῆς καὶ ὅτι ἡ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου πραγματοποιεῖται ὅταν ὑπερασπίζεται μὲ θάρρος τὰ ἰδανικά του. Καὶ ἔψαξε στὴν ἀμερικανικὴ παράδοση νὰ βρῆ τὶς ἰδανικὲς αὐτὲς περιπτώσεις, γιὰ νὰ σκιαγραφήση τὶς βιογραφίες τῶν «Γενναίων» του, ἐνῶ οὐσιαστικὰ ἤθελε νὰ συνθέση τὴν ὑπεύθυνη γραμμὴ τῆς δικῆς του πορείας. Ἔγραψε βιβλία, μελέτησε τὴν ἱστορία, γνώρισε τὰ προβλήματα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Ἦταν ὁ σύγχρονος σκεπτόμενος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν δίσταζε νὰ δῆ καὶ νὰ θίξη τὰ προβλήματα στὴν ρίζα τους. Ἦταν ρεαλιστής, χωρὶς τὴν χυδαιότητα τοῦ καιροσκόπου, καὶ ἰδεολόγος μὲ ὑψηλὸ φρόνημα, χωρὶς τὴν ἔξαλλη ἔπαρση τοῦ προφήτη. Δὲν κολάκευσε τὸ πλῆθος, δὲν διένειμε ἀφειδῶς ὄνειρα, δὲν ἔχασε τὸ μέτρο τῆς λογικῆς καὶ τῆς πραγματικότητος.

Στὸ βραχὺ διάστημα ποὺ ὑπῆρξε ὁ ἡγέτης τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μεγάλους κόσμους τῆς ἐποχῆς μας, δὲν ἔχασε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἀνθρώπινο μέτρο στὴν συμπεριφορὰ του. Μέλος τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ, ἀφωσιωμένος σύζυγος μιᾶς χαριτωμένης γυναίκας, ἔπαιζε μὲ τὰ παιδιά του, θρηνοῦσε συντετριμμένος τὸν θάνατο τοῦ βρέφους ποὺ ἔχασε τὸ φετεινὸ καλοκαίρι, χαιρόταν τὴν ζωή, τὴν θάλασσα, τὰ σπόρ, ἤξερε νὰ εἶναι ἁπλὸς καὶ — ὅπως ἔδειχνε — δὲν τοῦ πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦ ὅτι ἦταν ὁ «ἐπίλεκτος» γιὰ νὰ σώση τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως διεκήρυξαν κατὰ κόρον οἱ μεγάλοι παράφρονες τῆς ἱστορίας. Ἐργαζόταν ἀνθρώπινα, μεθοδικὰ καὶ ἔντιμα, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἡ πρόοδος τῆς χώρας του καὶ τοῦ κόσμου ἐξαρτᾶται σήμερα ἀπὸ τὴν ἐπίμονη προσπάθεια τῆς καλῆς θελήσεως. Ἤξερε ἀκόμη νὰ εἶναι γενναῖος, χωρὶς παλληκαρισμούς, καὶ συναισθανόταν ὅτι ἡ συμπεριφορά του μποροῦσε νὰ ἔχη ἀποφασιστικὴ σημασία γιὰ τὸν σημερινὸ κόσμο. Νέος ὁ ἴδιος, πίστευε μὲ πάθος στὴν ἀξία τῆς ζωῆς καὶ νόμιζε ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ ἐργασθῆ γιὰ νὰ μπορέση ἡ ἀνθρωπότητα νὰ γνωρίση καλύτερες ἡμέρες. Τὸ φάσμα τοῦ πυρηνικοῦ πολέμου τὸν καταδίωκε συνεχῶς καὶ στὸ διάστημα τῆς προεδρίας του τὸ ἀπομάκρυνε ὅσο κανένας ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Γι' αὐτὸ θεωρεῖται καὶ ὁ πρῶτος πρόεδρος μιᾶς οὐσιαστικῆς εἰρήνης.

Ἕνας νέος ἄνδρας στὰ χρόνια, ἀλλὰ καὶ στὸ μυαλό, ἐπέτυχε σὲ ἕνα βαρὺ καὶ δύσκολο ἔργο. Κατώρθωσε νὰ ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἑνὸς νέου καὶ ζωτικοῦ λαοῦ τὸ φάσμα ἑνὸς κα τεστραμμένου κόσμου. Ὑπερασπίσθηκε τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου στὸ πρόβλημα τῶν νέγρων ποὺ βασανίζει τὴν Ἀμερική, ἔδειξε ὅτι ἡ λογικὴ καὶ ὄχι ἡ βόμβα εἶναι ἡ ἀσφαλέστερη πυξίδα στὰ χέρια τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐπεκύρωσε μὲ τὸν ἔσχατο τρόπο — σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Λίνκολν — τὴν πίστη στὰ ἰδανικά του.

Γι' αὐτὸ οἱ σφαῖρες τοῦ Τέξας δὲν τάραξαν μόνο τὴν ἡλιόλουστη ἀτμόσφαιρα τῆς Πολιτείας τοῦ Νότου. Ἀκούστηκαν σὲ ὅλο τὸν κόσμο σὰν μιὰ ἀπαίσια ὑπόμνηση ὅτι οἱ ἐλ-λοχεύουσες σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ στρέφουν τὴν κάννη τους γιὰ νὰ σβήσουν τὴν πίστη, τὴν σύνεση, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάρρος ἀπὸ τὸν ἀνήσυχο σημερινό μας κόσμο.

⁂

Ἀλλά, στὸ πιὸ κοντινὸ περιβάλλον τοῦ προέδρου Κέννεντυ, οἱ σφαῖρες τοῦ Ντάλλας ἔπληξαν σκληρὰ τὴν ἀγαπημένη του σύντροφο Ζακελίνα, τὴν κοσμαγάπητη Τζάκυ.

Πρὶν βιδώσουν τὸ φέρετρο τοῦ συζύγου της, στὸν ὑπ' ἀριθ. 1 θάλαμο ἐπειγουσῶν περιπτώσεων τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ντάλλας, ἡ Τζάκυ Κέννεντυ ἔσκυψε, ἔβγαλε τὴ βέρα της καὶ τὴν πέρασε στὸ δάκτυλο τοῦ νεκροῦ προέδρου. Ἔπειτα ἔσκυψε πιὸ χαμηλά, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ τὰ χείλη...

Ὅσοι παρευρέθησαν σ' αὐτὴ τὴν παράξενη σκηνή, ἀπόρησαν... Τί ἐννοοῦσε ἡ Τζάκυ Κέννεντυ δίνοντας τὴ βέρα της στὸν σύζυγό της;

Μιὰ παλὰ Ἰρλανδικὴ συνήθεια, ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Κέννεντυ, σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ θέσις γιὰ κανέναν ἄλλο δεσμό. Ὑπόσχεσις ἰσοβίας ἀφοσιώσεως στὴ μνήμη τοῦ νεκροῦ. Ἡ Τζάκυ ἤξερε πολὺ καλὰ τὸν συμβολισμὸ τῆς χειρονομίας της: Δὲν θὰ ξαναπαντρευτῆ ποτὲ πιά...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΕΤΑΝΙΑΝ

«Ἐὰν σᾶς ἐχάριζαν ἕνα ταξίδι μία ἑβδομάδα εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, πῶς καὶ ποῦ θὰ διαθέτατε τὸν χρόνον σας;»

Ἐὰν ἀπαντήσετε μὲ ἐπιτυχίαν εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ἔχετε τὴν πιθανότητα νὰ ταξιδεύσετε πρὸς γραπτικὰ δῶρεὰν γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς BBC προκηρύσσει ἕναν διαγωνισμὸ μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν του τῆς Εὐρώπης μὲ πρῶτο βραβεῖο ἕνα ταξίδι γιὰ δύο ἄτομα στὴν Μεγάλη Βρεταννία. Τὰ ἐρωτήματα ποὺ πρέπει ν' ἀπαντήσουν οἱ διαγωνιζόμενοι εἶναι:

«Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ παραθερίσετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν αὐτὸ τὸ καλοκαίρι:

1. Ποῖον θὰ ἠθέλατε νὰ συναντήσετε;

2. Ποῦ θὰ ἐπιθυμοῦσατε περισσότερον νὰ πᾶτε;

3. Τί θὰ ἐπιθυμοῦσατε περισσότερον νὰ κάνετε;

Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι 15 Ἀπριλίου 1964. Μόνον δύο ἐρωτήσεις πρέπει νὰ ἀπαντηθοῦν καὶ διὰ κάθε ἐρώτησι ὄχι περισσότερες ἀπὸ 100 λέξεις, βεβαίως εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Οἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ ἀποσταλοῦν στὴν διεύθυνσι: WIN A WEEK IN BRITAIN — EUROPEAN ENGLISH SERVICE —BBC —BUSH HOUSE—LONDON WC 2.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιοδικὸν «ΨΥΧΗ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸν νέον τεῦχος τοῦ Ψυχο—Κοινωνιολογικοῦ περιοδικοῦ «Ψυχὴ» περιέχον τὰ ἑξῆς: Σχεδιάζετε καὶ τολμᾶτε, Πόσα μέτρα γῆς χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, Ἡ ψυχολογικὴ θεραπευτική, Πρακτικαὶ ἀσκήσεις τῆς Γιόγκα, Ἡ ψυχολογία τῶν δώρων, Μπορεῖτε νὰ γίνεται κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας, Ἀλλάζετε τὸ μέλλον σας ἀλλάζοντας τὶς σκέψεις σας, Πίστις, Προσευχή, Ἐπιστήμη, Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς μεταχειρίσεως τῶν ἀνθρώπων, Ἡ ἀπόκρυφος ἐπιστήμη, Ἐπίδρασις τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς ζωῆς, Ἡ σιωπὴ Θεμελιώδης τεχνικὴ γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνετε, Μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ θεραπεύεται ἡ ἕξις τοῦ καπνίσματος, Τὰ μέντιουμ καὶ αἱ μυστηριώδεις δυνάμεις των, Ἡ ραβδοσκοπεία, Ἕνα πείραμα ποὺ ἀναστάτωσε τὴν Ἀγγλία.

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γραφεῖον κηδειῶν διαφημίζει μὲ ἀγγελίαν τὰ πλεονεκτήματά του!

ΤΡΙΚΑΛΑ. Ἐφημερὶς τῆς πόλεώς μας δημοσιεύει τὴν κατωτέρω ἀγγελίαν:

«Γνωστοποιεῖται πρὸς τὸ κοινὸν τῆς πόλεώς μας, κωμοπόλεων καὶ περιχώρων ὅτι τὸ κατάστημα νεκρωσίμων εἰδῶν καὶ γραφείου κηδειῶν κ. Μιχ. Πρωτογαρᾶ (Γρ. Πατριάρχου, τηλ. 82—09) διανυκτερεύει καὶ εἶναι καθ' ὅλον τὸ 24ωρον ἀνοικτόν. Εἶναι ἐξωπλισμένον μὲ ὅλα τὰ εἴδη διὰ πάσης τάξεως κηδείας. Διὰ τὴν ταχεῖαν ἐξυπηρέτησιν διαθέτομεν μανουάλιον, Κηροπήγιον, σερβίτσια, πιάτα, καρέκλες, νεκροφόρες μὲ ἄλογο καὶ αὐτοκίνητο πολυτελέστατο. Ὁ νεκρὸς τοποθετεῖται σὲ σαλόνι τὸ ὁποῖον ἔχει πολύφωτα καὶ πολυελαίους. Ἡ Ἀθήνα στὰ Τρίκαλα. Ἐπισκεφθῆτε μας πρὸς τὸ συμφέρον σας».

Πουλάει φασιανοὺς τὸ Σανατόριον Τριπόλεως

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. Ἐκποίησιν φασιανῶν (τὸ κάμνει ἡ διεύθυνσις τοῦ Σανατορίου Τριπόλεως ἐκ τῆς πληθύος ποὺ ἀπεκτύθη — λόγω ἀναπαραγωγῆς — εἰς τὸ ἐκεῖ περίπτερον «εὐγενῶν πτηνῶν», λόγω ἐλλείψεως χώρου. Πολλοὶ συμπολῖται μανιώδεις λάτραι τῶν φυλακισμένων εἰς κλωβοὺς πτηνῶν, ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἀπόκτησιν φασιανῶν. Ἂς σημειωθῆ, ὅτι τὸ πρῶτον ζεῦγος τούτων, ἦτο δωρεὰ τοῦ παμπλούτου ἐφοπλιστοῦ κ. Νιάχου, ἰδιοκτήτου τῆς Σπετσοπούλας, ὅπου πολλαὶ χιλιάδες φασιανῶν διατηροῦνται καὶ ἐκ τούτων φονεύονται εἰς φιλικὰ ὀργανωμένα κυνήγια φίλων τοῦ ... νησοδεσπότου κ. Νιάρχου.

Ἔγινε τὸ στεφάνωμα μὲ κλάδους ἐλαίας ἐξ αἰτίας τοῦ κουμπάρου

ΚΑΒΑΛΑ. Συνέβη εἰς χωρίον τῆς περιοχῆς μας: «Ὅλα ἦταν ἕτοιμα: Ἡ νύφη ἀπαστράπτουσα ἀπὸ χαρά, ἦλθε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ παντρευθῆ τὸν ἐκλεκτόν της. Τὸ μυστήριον ἄρχισε καὶ ὁ ἱερεὺς λέγει στὸν κουμπάρο:

—Τὰ στέφανα παρακαλῶ.

—Ποιὰ στέφανα; ψιθυρίζει ὁ κουμπάρος. Δὲν ἔχει ἡ ἐκκλησία;

Ἄφωνοι ἔμειναν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἄγνοια τοῦ κουμπάρου. Τὸ μυστήριον ἐκινδύνευσε νὰ ματαιωθῆ καὶ ἡ νύφη νά... λιποθυμήση, ὁπότε ἕνας ἀπ' τοὺς ἱερεῖς εἶπε:

Ἀρχῖστε τὸ μυστήριον καὶ ἔφθασα. Τὸ μυστήριον ἄρχισε καὶ ὁ ἱερεὺς παρουσιάσθηκε ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ δύο «κλάδους ἐλαίας ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ στέφανα...».

Οἱ δρόμοι τοῦ Ἡρακλείου γεμάτοι μπανανόφυλλα

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. Οἱ δρόμοι τοῦ Ἡρακλείου, κεντρικοὶ καὶ συνοικιακοί, βρίθουν πάλι αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ μπανανόφυλλα — παγίδες, ποὺ πετοῦν μερικοὶ κακομαθημένοι νεαροὶ ζεμανφουτίστες, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔμαθαν ποτὲ νὰ σέβωνται οὔτε τοὺς ἑαυτούς τους οὔτε, πολὺ περισσότερο, τοὺς ἄλλους. Πρᾶγμα, φυσικά, ποὺ ἐπιβάλλει στὴν ἀστυνομία νὰ ἐγκαταλείψη πλέον κάθε ἐπιείκεια καὶ ν' ἀρχίση νὰ «τσιμπᾶ» κανονικὰ ὅλους αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺ παραβάτες!

Η ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΑΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ (Ἰδ. ὑπ.). Καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πίνακος τῶν αἰτιῶν θανάτου εἰς τὴν Δ. Εὐρώπην, εὑρίσκονται αἱ νόσοι τῶν στεφανιαίων ἀγγείων. Τοῦτο δίδει καὶ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς τόσον μεγάλης αὐξήσεως τῆς κυκλοφορίας φαρμάκων ὡς ἡ VIBELINE, τὴν ὁποίαν οἱ παρασκευασταί, παρέδωσαν εἰς τὸ κοινὸν μόλις τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἡ οὐσία αὕτη ἀποτελεῖ ἐπίσης ἐπιτυχίαν τῶν πιστευόντων ὅτι τὸ φυτικὸν βασίλειον κρύβει ἀκόμη ἄπειρα μυστικά. Τὸ φυτὸν AMMI VISNAGA τῆς Βορείου Ἀφρικῆς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς οὐσίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι τὸ φάρμακον τῆς γηρασμένης καρδίας. Ἔτσι, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἕνα δεύτερον φυτόν, μετὰ τὴν ρουβόλφια ποὺ ὑπέταξεν τὴν ὑπέρτασιν, εἰσέρχεται εἰς τὴν θεραπευτικὴν τῶν νόσων τοῦ κυκλοφοριακοῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Ὁ Σύνδεσμος Ἑλληνίδων ἐπιστημόνων (Τμῆμα Πατρῶν), ὀργανώνει σήμερον Σάββατον καὶ ὥραν 8ην μ. μ. εἰς τὴν Διακίδειον Σχολὴν Λαοῦ, ὁμιλίαν τῆς νευρολόγου εἰδικῆς παιδοψυχιάτρου δίδος Μαρίας Παλαιολόγου μὲ θέμα: «Δύσκολα παιδιὰ ὑπὸ θεραπείαν καὶ προσαρμογή». Συγχρόνως προβολὴ ἐπιστημονικῆς ταινίας. Εἴσοδος ἐλευθέρα.

ΧΑΡ. & ΙΩΑΝ. ΚΑΓΙΑΦΑΣ

ΕΡΜΟΥ 14—ΑΙΟΛΟΥ 68

ΠΑΤΡΑΙ—ΑΘΗΝΑΙ

Γραφικὴ ὕλη

Τυπογραφικαὶ ἐργασίαι

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

101ον

Κάτω ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀγημάτων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ποὺ σφαγιανίζουν στὸ Καί, βλέποντας ὅλη αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιὰ μὲ χυδαία ἀπάθεια, σπαράζονται τὰ ἀθῶα θύματα, σφάζονται λιπτεύονται.

Τὰ μεγάλα καράβια, τὰ Γαλλικά, τὰ Ἀγγλικά, τὰ Ἀμεριστανικα ἀραγμένα μέσα στὸ λιμάνι τῆς καταστρεφομένης πόλης στέκονται βουβοὶ καὶ ἀμέτοχοι μάρτυρες τῆς πιὸ ἀτιμωτικῆς τῆς πιὸ ἄσπλαχνης τραγωδίας ποὺ στάθηκε ποτέ.

Ἐνῶ ἔξω στὴν ποσκυμαία, τὰ ἔξαλλα πλήθη ἀναγκάζονται νὰ πέσουν στὴ θάλασσα παρὰ νὰ σφαγοῦν ἀπ' τὸ ἀνήλεο μαχαίρι τοῦ Βαρβάρου, μέσα στὰ πλοῖα τῶν ξένων δυνάμεων παιανίζουν οἱ μουσικές, τραγουδοῦν οἱ ναῦτες, γλεντοῦν οἱ ἀξιωματικοί καὶ φωτογραφίζουν τὶς σκηνὲς τῆς φρικτῆς καταστροφῆς μὲ ἀπάθεια πρωτοφανῆ, μὲ ἀνήκουστη ἀδιαφορία ποὺ καὶ ὁ πιὸ βάρβαρος λαὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιδείξῃ.

Τὰ πτώματα τῶν πνιγμένων καὶ τῶν σκοτωμένων ποὺ ρίχθηκαν στὴ θάλασσα φτάνουν ἕως τὰ καράβια των, πλέουν οἰκεῖρες εἰκόνες τοῦ φοβεροῦ μακελιοῦ γύρω ἀπ' τοὺς στόλους, κόβουν τὸ δρόμο στὶς βάρκες των, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τοὺς γεννᾶ καμμιὰ σκέψι δὲν τοὺς φέρνει καμμιὰ ἀγανάκτησι.

Βλέπουν ἤρεμοι — πῶς, μὲ τί καρδιὰ καθόντουσαν καὶ βλέπανε ὅλο αὐτὸ τὸ μακελειὸ — ὅλες αὐτὲς τὶς ἀτιμίες.

Κάθε στιγμή, κάθε δευτερόλεπτο, μπροστά των, ἐμπρὸς στὰ πόδια των κυλιοῦνται αἱμόφυρτα, σπαραγμένα ἀπ' τὸ μαχαίρι τοῦ βάρβαρου φονιᾶ τὰ ἀπροστάτευτα θύματα· καὶ ἐν τούτοις οὔτε στιγμὴ σκέπτονται νὰ δώσουν ἕνα χέρι βοηθείας στοὺς δυστυχισμένους.

Καὶ οἱ χιλιάδες ἐκεῖνες τῶν θυμάτων τῆς τραγικῆς καταστροφῆς, μάτην ἱκετεύουν τὴ σωτηρία, τὴ βοήθεια, τὸν οἶκτο.

Τὰ ἀγήματά των κατὰ τετράδας παρελαύνουν διὰ μέσου τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς, ἐνῶ γύρω των μιὰ ὁλόκληρη ἀνθρώπινη γενιὰ ἐξολοθρεύεται περνᾶ ἀπ' τὸ μαχαίρι καὶ τὴ φωτιά, διαλύεται μὲ τὸν πιὸ ἄτιμο καὶ τὸν πιὸ θηριωδέστερο τρόπο.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ παιδιὰ τῶν πιὸ ἔκκουστῶν οἰκογενειῶν, ὁπλισμένοι μὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ φωτογραφίζουν τραγικὲς εἰκόνες γεμάτες σπαραγμὸ καὶ φρίκη, εἰκόνες ποὺ θὰ μένουν ἀξέχαστες μὲ τὴν ἀναπριχιαστικὴ τους ὠμότητα γιὰ ὅσους εἶχαν τὴν κακὴ τύχη νὰ τὶς ἀντικρύσουν.

Τρεῖς ἡμέρες περνοῦν.

Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὅλη ἡ πανέμορφη Σμύρνη ἡ ἀξέχαστη αὐτὴ πόλη ποὺ εἶχε γιλιοῦμνηθεῖ καὶ χιλιοτραγουδηθεῖ, εἶχε μεταβληθῆ σὲ τραγικὰ ἐρείπια, στάχτη καὶ καπνὸ μέσα στὸ φλογερὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς.

Ἀπ' τὸν πληθυσμό της, ἄλλοι πνίγηκαν μέσα στὰ βαθειὰ νερὰ τοῦ κόλπου της, ἄλλων τὰ πτώματα παραμορφωμένα, διαμελισμένα ἔμειναν γιὰ πολλὲς ἡμέρες στὸν τόπο τῆς σφαγῆς των, σὲ ὁλόκληρη τὴν προκυμαία στοὺς διάφορους δρόμους, γεμίζοντας τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μιὰ βαρειὰ καὶ ἀποπνικτικὴ ὀσμή. Ἄλλοι αἰχμαλωτίστηκαν καὶ τραβήχτηκαν στὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ποὺ τοὺς περίμενε ἡ φρικτὴ τύχη τῶν αἰχμαλώτων καὶ τέλος ἄλλοι μὲ χιλίους κόπους, χίλια βάσανα κατώρθωσαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν σὲ μικρὰ βαπόρια καὶ νὰ φτάσουν στὴν Ἑλλάδα, γυμνοί, κουρελιασμένοι, χωρὶς ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίναι, τραγικὰ θύματα τῆς ἐκδίκησης τοῦ Τούρκου, πρόσφυγες...

Κι' ἔτσι, λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὴν ὄμορφη Σμύρνη δὲν ὑπῆρχε τίποτα πιά, ποὺ νὰ θυμίζη τὸν ξεριζωμένο, Ἑλληνισμό.

Ὅσα σπίτια, ὅσες ἐκκλησίες κατόρθωσαν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν φωτιά, ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὶς δυναμίτιδες καὶ τὶς βόμβες ποὺ τοὺς ἔβαζαν οἱ Τοῦρκοι.

Ἀγόρασταν πάντα ἀπὸ τὴν τρομη καταστροφὴ καὶ τὸ μακελειὸ στράφηκαν τώρα καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα ποὺ ἡ παρουσία Χριστιανῶν τοὺς καλοῦσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ἔξω ἀπὸ τὴ Σμύρνη, στὸ δρόμο ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸ Γιακάκιοϊ καὶ τὸ Μπουρνάμπαση πρὸς αὐτήν, βρισκόταν νε τὸ ὄμορφο χωριὸ ὁ Μπουρνόβας.

Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἄρχισε ἡ καταστροφὴ καὶ ἔφταναν ὡς τὸ ἥσυχο τὸ ξακουστὸ χωριὸ οἱ φρικτὲς εἰδήσεις τῆς κοσμοχαλασιᾶς ποὺ ἐγίνονταν στὴ Σμύρνη ἡ ἀνησυχία ἄρχισε νὰ πιέζη ὅλους τοὺς κατοίκους της.

Οἱ Τοῦρκοι βαλῆδες καὶ οἱ πλούσιοι Ἄγγλοι ποὺ καθόντα νε μέσα σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ τρομοκρατημένοι δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ παγκόδλητος περίμενε τὴν ἐπίθεσι τῶν Τούρκων ποὺ ἐφαντάζοντάν πὼς δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ γίνῃ.

Φοβισμένοι, ἀλαλιασμένοι ἀπὸ τὴν ἀόριστη ἀπειλὴ τῆς ἐπιδρομῆς πολλοὶ ἀπ' τοὺς κατοίκους μάζευαν ὅτι πολύτιμο εἶχαν καὶ πέρνανε τὰ βουνά.

Τότε ἀπ' τὰ τόσα παλληκάρια τοῦ Μπουρνόβα ἐναπαλληκάρι, ἕνας λεβέντης μὲ γενναία καρδιά, ὁ Ξηρός, τολμηρὸς καὶ θαρραλέος ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπίση τὸ χωριό του.

Κατόρθωσε μὲ πολλοὺς κόπους καὶ βρῆκε μερικὰ ντουφέκια καὶ πολεμεφόδιακαὶ παίρνοντας μαζί του κάμποσα παλληκάρια τὸ ἴδιο ἀτρόμητα σὰν κι' αὐτὸν πῆγε καὶ κατέλαβε ἕνα ἀνατολικὸ ὕψωμα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἤλπιζε πὼς θὰ ἐρχόντουσαν οἱ Τοῦρκοι.

Πράγματι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ τοῦ Σαββάτου— φάνηκαν ἀπὸ μακρυὰ νὰ περνοῦν τὸ δρόμο ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὴ Σμύρνη πολλοὶ Τοῦρκοι καβαλλάρηδες.

Δὲν ἦσαν ρσέτες ὅπως φαντάζονταν τὰ παλληκάρια καὶ δὲν εἶχαν σκοπὸν νὰ προσβάλουν τὸ Μπουρνόβα τούλάχιστον αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἀλλὰ ὁ Ξηρός, ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ «στὰ κόκκαλα τῶν πεθαμένων του» νὰ χτυπήση τοὺς Τούρκους, διέταξε τὰ παλληκάρια του νὰ ἀρχίσουν πῦρ.

Κρυμμένοι μέσα σὲ βα